

buiten dienst

anarchistische krant • 9 februari 2011 • nr. 13 • nederlandstalige versie

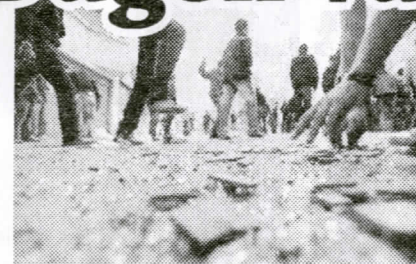

Met de alertheid van een wezer
zijn overlijden verwachtend
kijk ik gewoonlijk rondom mij
Misschien is dat waarom
mijn nek een kracht heeft
die mijn lichaam niet evenaart,
en wat verrassend is
is dat ik niet dodelijke munitie
verwacht
uit lege zijstraten
of scharen-
als een stille dood-
maar schitterende blikken
van ogen die ik amper zie
maar die kunnen doen
wat moet gebeuren.

- Iman Mersal

Dagen van woede

De onrust begon in Algerije en verspreidde zich daarna naar Tunesië en Egypte. In die laatste twee landen bleef het oproer niet beperkt tot één regio of één bevolkingsgroep en heeft ze het karakter van een opstand aangenomen. Ook in andere landen in de regio raken de geesten geïnspireerd door de kracht van de woede. De Arabische leiders slapen slecht de laatste tijd. De Westerse media negerden een hele tijd de gebeurtenissen tot er niet meer naast te kijken viel. De leiders van hier reageerden zo mogelijk nog later en proberen nu met alle macht de meubels (*hun* meubels) te redden en hun belangen veilig te stellen. En zo wordt de opstand nu in hun monden een “democratische protestbeweging” en worden nieuwe bondgenoten gemaakt. Het leger probeert haar kant juist te kiezen zodat ze haar privileges kan

van de soldaten eerder naar de opstandige kretten luisteren dan naar hun officieren. De toekomstige Arabische machthebbers proberen ondertussen greep te krijgen op de situatie en zijn nu aan het onderhandelen over hun deel van de taart. Maar democratie of dictatuur; de onderdrukking en uitbuiting blijven, ze nemen enkel een andere (minder brutale) gedaante aan. Dat blijkt uit het verleden (na het ineenstorten van de Sovjet-Unie, de militaire dictaturen in Latijns Amerika, franquistisch Spanje... was het daar op vele vlakken *business as usual*) en dat is hoe wij het dagelijks ervaren hier in het democratische Westen.

De nieuwe en oude machthebbers mogen dan volop bezig zijn hun strategische

verleden tijd. In Tunesië worden nog altijd vuren van woede aangestoken (hoewel ze ons willen doen geloven dat de democratische transitie aan de gang is en de *orde* teruggekeerd is), in Egypte zit de opstand in een cruciale fase (ze moet vermijden dat ze geïsoleerd en uitgeput raakt), in andere landen zien we enkel nog maar een begin van de protesten, voorlopig enkel een mogelijkheid tot een opstand.

Onze handen tintellen en onze harten gaan sneller slaan bij de verhalen die ons van over de Middellandse Zee toewaaieren. Een opstand of zelfs de mogelijkheid van, dat is iets wat wij ook willen ontdekken.

wapens van de opstandelingen

len en rellen in verschillende Arabi-
n zijn gewelddadig, dat staat buiten
pstandelingen ginder aarzelen niet
clinch te gaan met de ordetroepen,
bedienen van het zuiverende vuur
n, politiekantoren, administratieve
supermarkten,... te vernietigen.
g-democraten en de journalisten be-
niet té veel aandacht aan. Voor hen
niet kunnen inbeelden dat iemand
dromen om te leven in een wereld
erheerst wordt door geld) gaat het
s over excessen, uitbarstingen, frus-
niets van zien hebben met de echte
ging die vertegenwoordigd wordt
aders (al dan niet geïmporteerd uit
and).

eer maakt de opstand zelf schoon
zulke baatzuchtige leugens. De
niet geweld of geweldloos, de eni-
is te weten of het geweld gebruikt

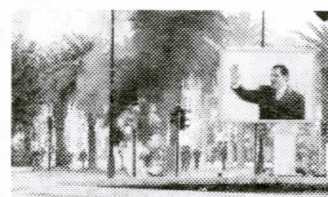
wordt om te bevrijden, om de onderdrukking
te vernietigen of daarentegen om de macht te
beschermen en te vrijwaren. De politie schiet
op de massa om het regime te verdedigen; de
opstandelingen vallen de structuren van het
kapitalisme aan om zich te bevrijden van haar
uitbuitingsjuk. Meer is er niet aan.

Daarenboven zien we nu goed dat de kracht
van alle opstand sociaal is, en niet militair. De
massa's in de straten van Tunis of Caïro hebben
zich voorzien van rudimentaire wapens zoals
stenen en molotovcocktails (al
willen we daar niet mee gezegd
hebben dat het overbodig zou
zijn om de kazernes en de poli-
tiekantoren te plunderen). Hun
kracht gaat niet schuil in een su-
perieure vuurkracht, maar wel
degelijk in hun vastberadenheid om te vechten,
in een verlangen dat nooit volledig gesmoord
kan worden in bloed. *Het bewustzijn heeft zich*

*gewapend, de handen hebben slechts eenvou-
dige instrumenten vast.*

De huidige opstanden bewijzen eens te meer
hoe overbodig de valse debatten over geweld
en aanval zijn. Bevrijdend geweld is nodig, zo-
wel tegen personen als tegen structuren, zowel
door individuen als door massa's, zowel tijdens
een opstand als hier en nu. Bevrijdend geweld
is nodig om de ketens van de overheersing te
breken. Alleen die het tegenovergestelde be-
weren, zijn ofwel leugenaars, ofwel idioten.

« Hun kracht gaat niet schuil in een superieure
vuurkracht, maar wel degelijk in hun vastbe-
radenheid om te vechten, in een verlangen dat
nooit volledig gesmoord kan worden in bloed.

revolutie van de vrouwen

n Noord-Afrika. Massale betogingen,
de politie, brandstichtingen, stokken
tegen de machthebbers en diegenen
beschermen. Wat daar gebeurt, doet
art sneller kloppen, brengt de revolutie
er een beetje dichterbij. Maar wacht
beelden die ons hier bereiken tellen
nd mannen. Gelukkig zien we wel
wat groepjes vrouwen, of ergens een
neisje dat de relpolitie trotseert, en
e oma die met een grote steen sleurt,
blijven spijtig genoeg eerder een uit-
t. De meeste vrouwen op de foto's van
st die we hier te zien krijgen, lopen
en huilend over straat, beschermd
nen, het zijn vrouwen die bidden, of
ermannen kussen. Dat beeld van een
ge, hulpbehoevende, zwakke vrouw
al te zeer een oud belletje rinkelen...
de strijd bare vrouwen naartoe?

de imam Ghannouchi, oud rivaal van
Ben Ali, na 21 jaar uit Londen naar
terugkeert viert zeker niet iedereen
zet nauwelijks een voet aan Tunesië.

geen theocratie, geen sharia, geen domheid".
Enkele honderden vrouwen betoogden ook
tegen zijn patriarchale ideeën. Ze waren ook
actief in de revolutie tegen Ben Ali, en wensen
nu geen stap achteruit te zetten, weg van hun
bevrijding. "We willen een belangrijke bood-
schap sturen naar de Islamisten, en zeker naar
die van de Ennahda beweging [waar Ghan-
nouchi leider van is] – we zullen niet terug-
deinzen, we zullen onze rechten niet opgeven",
aldus één van hen.

De situatie van vrouwen in de Arabische we-
reld verschilt van land tot land,
de historische ontwikkelingen
zijn anders geëvolueerd, de
wurggreep van religieuze en
familiale tradities is soms wat
losser, en daar weer veel strak-
ker. We kennen de positie van vrouwen in de
verschillende revoltes die nu plaatsvinden niet.
De feministen van ginder houden zich vooral
bezig met lofzangen voor democratie en tegen
geweld. Daarbij kunnen we dus niet terecht
naar wat we zoeken. Wat allezins duidelijk

« Voor vele vrouwen speelt een dubbel gevecht.
Een gevecht tegen de macht, maar ook tegen
de paternalistische moraal.

in opstand komen, hun eigen mogelijkheden
ontdekken, de mogelijkheid om alles overhoop
te gooien, kunnen grenzen verzet worden. Bij
deze een kleine groet naar grootse vrouwen,
ginder en hier.

De machthebbers hergroeperen zich

Om de laatste weken de Westerse media te kunnen
volgen, is een neiging tot schizofrenie wel handig.
De rest van de bevolking zal regelmatig verward
zijn geweest. Wat eerst nog broodrellen heten en
niet bijster interessant lijken voor de media, worden
opeens demonstraties voor democratie (liefst vreed-
zaam) en vullen hele kranten. Waar eerst enkel een
woedende massa rel schopt, blijkt even later opeens
een nieuwe generatie die democratische waarden
aanhangt op te staan. Wanneer Ben Ali opstapt in
Tunesië, zijn de mensen die nog altijd op straat
blijven komen provocateurs en betaalde crimine-
len. Tot enkele dagen later de media hebben beslist
dat niet enkel Ben Ali maar ook andere figuren van
het oude regime moeten vertrekken. Opeens zijn
de protestacties weer pro-democratisch. De media
begrijpen duidelijk niets van opstandige verlangens
(verrassing). Dat blijkt ook uit het constant citeren
van Facebook en Twitter om de snelle weerklank
van de opstanden te verklaren. Terwijl opstanden
en revoluties zich ook in pre-internet tijdperken als
lopende vuurtjes verspreidden en de gedachten van
vele mensen ver of dichtbij besmetten.

De Westerse media houden daarentegen wel van
vreedzame betogingen voor democratie en spelen
constant met benamingen om een onderscheid te
maken tussen wat in dat kraam past en wat niet (en
dus ondemocratisch en proregime is). Toegegeven,
in Caïro op het centrale Tahrirplein lopen wel wat
mensen met democratische aspiraties rond. Slogans
worden opeens in het Engels geroepen als een ca-
mera in de buurt is, voor de lenzen van fotografen
wordt het plein schoongeveegd (is dat de behoefte
van een opstand of is het een nieuw regime dat zich
aankondigt?) en het internet wordt volgeschreven
door mensen met smartphones en twitter-accounts.
Maar een land dat 10 dagen stil ligt en een "oud"
regime dat in alle hevigheid terugslaat, en de be-
tere middenklasse (zij die vooral "democratische
hervormingen" willen) keert terug naar huis. Voor
hen geldt dat het regime van Moerak toch niet zo
slecht was dat ze daarvoor hun centen of leven moe-
ten riskeren. Ondertussen worden op andere plaat-
sen die heel wat minder media-aandacht krijgen zo-
wel partijkantoren als overheidsgebouwen, zowel
politiecommissariaten als supermarkten geplunderd
en/of in brand gestoken. De opstand lijkt dan eerder
bevrijdend in plaats van democratisch.

De Westerse leiders bleken ook al even gemakke-
lijk hun kar te keren. Buiten enkele uitzonderingen
die misschien dachten dat consequent handelen een
politieke deugd is. Frans minister Michèle Alliot-
Marie die Ben Ali nog snel repressieve bijstand
aanbiedt of Italiaans premier Berlusconi die Moerak
een wijze man noemt. Andere democratische
leiders schatten de zaak anders in. Bevrijdende pre-
sidenten worden opeens dictators en samen op de
foto lachen is niet meer aan de orde. Enkele landen
zijn begonnen met het blokkeren van de rekeningen
van Ben Ali. Niets beter dan over de brug te kunnen
komen met centen om de nieuwe Tunesische staat
te paaien. Nu de dictatoriale regimes aan het wan-
kelen zijn gebracht, lijkt de democratische optie de
minst slechte. De snaren worden gelijk gestemd
en de lofzang op de democratie kan beginnen. De
Macht heeft altijd de eigenschap gehad dat ze zich
snel terug kan hergroepen en de enkele verliezers
zijn collateral damage (Ben Ali en Moerak mo-
gen spijtig genoeg niet meer op de koffie). En of het
regime zich nu democratisch of autoritair noemt is
van minder belang, als het maar stabiel is (lees: de
bevolking kalm houdt). Enkel Israël twijfelt nog. De
"enige democratie in de regio" voelt zich toch beter
op zijn gemak met dictators aan haar grenzen.

Het zijn niet enkel de democratische krachten die de
opstanden in hun richting proberen te duwen (met
bijvoorbeeld ook ElBaradei, lieveling van het Wes-
ten). In Egypte zitten ook de Moslimbroeders te
azen op (een deel van) de toekomstige orde. Aan het
begin van de protesten reageerden de Moslimbroe-
ders nogal flauw en eerder afwijzend. Toen éénmaal
de politie op de vlucht was geslagen, vonden ze die
opstand opeens wel een goed idee. En nu lijken ze
de protesten rond het Tahrirplein mee te coördine-
ren. Voorlopig lijken ze zich op de achtergrond te
houden, misschien omdat de straten niet gevuld zijn
met hun aanhangers en misschien om de steun van
de Westerse democratieën niet te verliezen. Maar
dat kan veranderen wanneer de opstand aan kracht
verliest en de machtsgreep binnen handbereik ligt
(waarschijnlijk dankzij verkiezingen)...

De opstand heeft nood aan meer zuurstof opdat
het vuur zich snel en ver verspreidt. Want nieuwe
machthebbers liggen op de loer.

Internationale solidariteit

3 februari. Parijs, Frankrijk // Een niet-
aangevraagde samenkomst van Egyptenaren
aan de Egyptische ambassade in Parijs ein-
digt met gewonde betogers en een honderdtal
arrestaties.

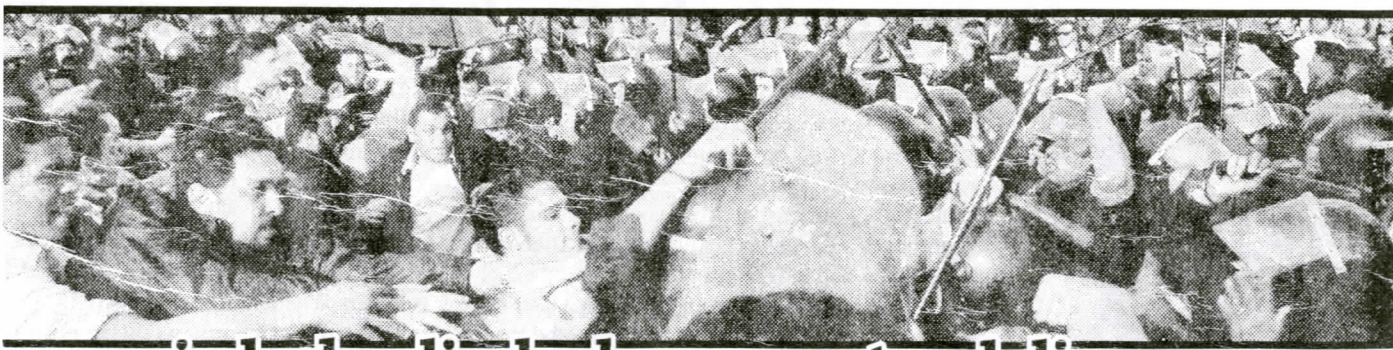
28 januari. Gent, België // Achter de span-
doek "Van Tunis tot Gent, leve de opstand"
doorloopt een bonte wilde betoging de popu-
laire buurt Brugse Poort. Pamfletten worden
uitgedeeld, slogans geroepen in solidariteit
met de opstand en verschillende banken krij-
gen een nieuwe verkleur. "Termont (burea-
u)

25 januari. Parijs, Frankrijk // Er worden
pamfletten uitgedeeld in solidariteit met de
revolte en met kameraden die op dat moment
vastzitten voor hun strijd tegen de gesloten
centra en voor de revolutie, affiches geplakt en
slogans geroepen. "Dictatuur, democratie,
macht, moordenaar".

19 januari. Trento, Italië // Het gloednieu-
we tankstation ENI (groot Italiaans oliebe-
drijf) wordt beschadigd. Vijf pompen werden
met hamerslagen vernield, de betaalsystemen
worden buiten dienst geslagen. Op de ramen

12 januari. Bern, Zwitserland // In de di-
plomatiese wijk van Bern wordt er gepoogd
het Tunesische consulaat in brand te steken.
Het vuur vat niet en de schade blijft beperkt.

9 januari. Pantin, Frankrijk // In de vroege
ochtend vernielt een explosie door een zelf-
gemaakte brandbom de metalen toegangs-
poort van het Tunesische consulaat. De Tu-
nesische ambassadeur kiest duidelijk de kant
van de macht (verrassing): "De desinformatie
van deze laatste dagen over wat er in Tunesië
gebeurt, maakt dat alles mogelijk wordt, zelfs

o mooi als de glimlach van opstandelingen

Noord-Afrika in vuur en vlam

De gezichten van opstandelingen zijn het mooiste op aarde. Er bestaat niets in deze wereld dat aantrekkelijker is, dat zodanig vervuld is van hoop. Geen enkele journalist, politiek leider noch religieuze of andere leider kan de schoonheid van de revolutie wegvagen of ze begraven onder de speechen zonder plezier of verlangens.

Het is in de eerste plaats deze *schoonheid* die indruk op ons maakt wanneer we horen over de revoltes in het noorden van Afrika. Van in Tunesië tot Libië, van Egypte tot Algerije, ondanks de tientallen doden en de duizenden gewonden en gearresteerden, ruimt de angst plaats voor moed; het verdriet wordt overstege door hoop; de miserie van het overleven verandert in een levenskreet.

We zouden ons hoofd kunnen breken over de economische omstandigheden in deze landen, over de prijsverhoging van voedingswaren, over de werkloosheid, over de autoritaire regimes en hun politie. We zouden ons hoofd kunnen breken over de vraag waarom, gezien de omstandigheden, de revolutie altijd te lang op zich laat wachten; hoe onze tijdgenoten erin slagen om de armoede jarenlang te ondergaan, de onderdrukking te ondergaan zonder de wapens op te nemen om op de politieke verantwoordelijken te schieten, op de bankiers en de bazen. En meer, we zouden kunnen aantonen dat ook hier, in België, steeds meer en meer mensen overboord gesmeten worden, veroordeeld worden tot verrotting in de gesloten centra en de gevangenissen, uitgebuit worden in steeds hardere omstandigheden, dagelijks de autoriteit in al haar vormen ondergaan. We zouden ons hoofd kunnen breken...

Het gejammer moet ophouden. Wij zijn met velen, hier en elders, die vast zitten dankzij deze wereld waar alleen geld belangrijk is, waar onze woningen steeds meer op krotten lijken, waar de industriële vervuiling ons langzaam

iedereen duidelijk is dat men (degenen die zich van boven op de maatschappelijke ladder bevinden) hun uitbuiting en hun dominantie nog verder zal duwen, praten ze over "economische crisis" en roepen ons op om de verharding van het leven te aanvaarden. Maar zij, zij zijn niet in crisis, integendeel, hun winsten blijven stijgen. En wie moet er daarvoor de prijs betalen, hier en elders?

Natuurlijk, er zijn verschillen tussen *hier* en *daar*, ook al kent de heerschappij van het geld geen grenzen, ook al betekent elk regime, of het nu democratisch of autoritair is, altijd onderdrukking, opsluiting, uitbuiting. Maar de revolutie, zij, in al haar schoonheid, doet de verschillen ontploffen. Een afgebrande bank in Tunesië of Egypte doet ons aan een afgebrande brand in Brussel denken; net als de bevrijding van gevangenen door de opstandelingen in Tunesië het met de grond gelijkmaken van de gevangensmuren hier oproept; net als de aanwezigheid van mannen en vrouwen zij aan zij achter de barricade, ons aanspoort om komaf te maken met de onderdanigheid en het patriërchaat.

De revolutie wordt niet enkel, en we zouden bijna zeggen *niet zozeer*, gevoed door de miserabele omstandigheden. Neen, de zuurstof van het vuur van de revolutie, in alle talen, is een begin van vrijheid, deze onbekende die bijzonder afwezig is in deze wereld, maar die trots weer tot bloei komt tijdens *de daad van het revolteren*. En daar dus, daar kan alles beginnen te veranderen.

Laten we dus de analyses van de politieke specialisten achter ons laten, van de journalisten-ridders-voor-de-democratie, van zij die al klaar staan om de plaats van de Ben Ali's en de Moebaraks van deze wereld in te nemen. Wij staan simpelweg aan de kant van zij die, in Tunesië, in Egypte en elders weten dat de vrijheid niet de wet noch de sharia is, die geen baas noch regering wensen, die willen proberen om te leven als vrije mensen, omdat ze doorheen de revolutie reeds geproefd hebben dat het mogelijk is – en zacht.

Enkele opstandelingen van hier

De vernietiging van de gevangenissen

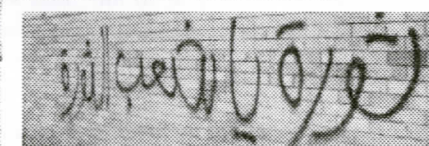
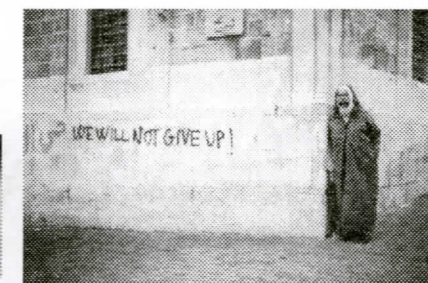
Het gaf ons een hartverwarmend gevoel toen we hoorden dat er duizenden gevangenen bevrijd werden en ontsnapten in Egypte en Tunesië. De bevolking die zich tegen een regime of staat keert en diens wortels uittrekt door haar logica te verwerpen en het sociale onderscheid te verbreken. Wanneer de opstanden binnen en buiten de gevangenis zich samenvoegen en zich zij aan zij tegen de bewakers van dit regime keren, kan dit bij ons niets anders dan een warm gevoel geven.

Al generaties lang wordt het uitbuitingsapparaat beschermd door de muren van de gevangenissen. Haar schaduw verduistert heel de realiteit en bestraft elk vrij denken en handelen. Onder het mom van 'bescherming van de bevolking' is er een gevoel gekomen dat een wereld zonder gevangenissen niet zou kunnen bestaan. Dat een algemeen onderscheid tussen goed en kwaad moet gemaakt worden en de daar aan hangende straffen. De heersende elite (democratisch of dictatoriaal) heeft deze manier van denken tot op zo'n punt beschermd en verdedigd dat het lijkt dat veel mensen geloven dat de bak er is om de mogelijkheid tot leven te beschermen.

Dit brengt ons bij de noodzaak om tijdens een opstand de gevangenissen te vernietigen. Omdat deze een beschermer is van de bestaande orde en nooit voor iets anders gebruikt kan worden dan on-

derdrukking, kan deze maar beter vernietigd worden. Zoals we gezien hebben in de opstanden in Egypte en Tunesië waar de bevolking de deuren van de gevangenissen hebben open gezet en de mensen hebben vrijgelaten. Ook tijdens de opstanden in de gevangenissen waarbij er gevochten werd tegen de cipiers en overal brand werd gesticht, leek het er op dat hun fundamentelementen werden aangevallen. Maar ook hier zien we dat de zieke logica van de gevangenis een gastheer in sommigen gevangenen heeft gevonden. Na een oproep van een Tunesische minister om terug naar de gevangenis te komen zijn er meer dan 1500 gevangenen vrijwillig teruggekeerd.

Naast de gevangenissen is het ook belangrijk dat zoveel mogelijk staatsinstellingen vernietigd worden. Gezien de instellingen gemaakt zijn door de vijand van de opstand kunnen deze niet gebruikt worden voor een ander doel dan de terugkomst van de staat. Zolang de instellingen in gebruik zijn zal dit de weg naar iets nieuw verhinderen. Niet de commissariaten noch de flikken, niet de stadhuizen noch de burgemeesters, niet de parlementen niet de politiciers, niet de banken niet het geld. Deze kunnen ons enkel van dienst zijn als ze in as liggen.

Toorts van solidariteit • In Eever wordt een GSM-mast in brand gestoken. De aanval wordt opgeëist met het volgende berichtje "Moed voor de anarchisten en andere rebellen die op hun weg de gevangenis hebben gevonden, in Griekenland, in Frankrijk en overal elders. Het gevecht voor vrijheid gaat door."

EU-rot-op • Tijdens een Eurotop in Brussel tarten twee overvallers de hoge veiligheidsmaatregelen. Ze dringen binnen in de gebouwen van het Europese Parlement en overvallen de bank van de Post die zich in die gebouwen bevindt. Beide daders geraken ongestoord weg. Het is al de derde overval in twee jaar tijd in de gebouwen van de Europese macht.

Niet naar school • In Hannut gaat 's nachts een afvalcontainer van een school in de fik waardoor de gebouwen en ook het dak beschadigd raakten. Wat lucifers zijn altijd een goede remedie tegen de sleur op school. In Jumet worden op de parking van de technische school dan weer twee voertuigen in de fik gestoken, waardoor ook de gebouwen brand- en rookschade oplopen.

Beter kan het niet • 's Nachts rammen onbekenden een voertuig door de voorruit van de juwelierszaak Verbruggen in Sint-Joris-Winge. Daarna steken ze het voertuig in de fik, waardoor de hele goudtempel en nog twee winkels ernaast volledig uitbranden. Geen spoor van de daders en het is

derom een man moord door de politie

reeks gaat door. Eind januari schoot in Anderlues (regio van Charleroi) dood. Hij probeerde te ontkomen aan een patrouille toen die opmerkten dat hij geen reed waarvan de nummerplaten achteraan niet overeenkwamen. De politie riep hun collega's van de regio op om te zoeken op te richten om de voort- te grazen te nemen. Wanneer de man van die versperringen stoot, opent de middellijk het vuur. Dertig kogelinsla- wagen, de man zelf wordt dodelijk door twee kogels in de hals.

reeks gaat dus door. In december was n die gedood werd door een juwelier tijdens een poging tot overval; in ja- het een inbreker die door de politie in Brussel tientallen keren beschoten heeft het wonderbaarlijk overleefd) et dus Moustapha van 47 jaar die door dood achtergelaten wordt.

34.000

gezien, die mensenzee, die 34 000 die in januari door de straten van getrokken zijn? Ik niet hoor, maar ik och iets over te zeggen. Ik hou niet eur van de kudde en al helemaal niet tank van de reactionaire kudde. Dat n de 34 000 was zo moedig om... een te eisen! Niet dat het belachelijke pel dat de politici nu al maanden- voeren hen ertoe gebracht heeft om iekie systeem ietwat in vraag te stel- had je gedacht! Ze vragen de po- gewoon om politici te zijn, om omde nieuwe regering nu eindelijk vormen. Ze vragen om... geregeerd en! Fatsoenlijk en netjes geregeerd en, maar vooral geregeerd. Als die en zo van stapel lopen over de demotie, dat ze dan op z'n minst coherent

We gaan nu niet beginnen schreeuwen over excessen van de politie, noch jammeren over hun moordenaarsbedoeelingen. We gaan niet schandaal schreeuwen omdat handelaarsverenigingen zoals Unizo in Vlaanderen of UCM in Brussel en Wallonië het recht om te doden en zware gevangenisstraffen voor alle dieven eisen; omdat de vakbonden van bewakingsagenten, politie en cipiers *carte blanche* eisen om hun vijanden te bestrijden.

We willen er gewoon aan herinneren dat ze niet moeten doen alsof ze uit de lucht komen vallen wanneer overvallers het vuur openen, wanneer betogers met stenen smijten, wanneer wrekers hun kantoren in de fik steken. In de sociale oorlog tussen de macht en degenen die vrij willen zijn, heeft ieder zijn eigen wapens. Zij hebben de legaliteit, zoveel blaffers als ze willen, controle, gevangenis en het 'recht op zelfverdediging'; wij hebben de creativiteit, de onvoorspelbaarheid en de vastberadenheid om ons niet te laten doen. Nooit zal er wapenstilstand zijn zolang wij het niet moe zijn te verlangen naar de vrijheid en het einde van alle autoriteit.

Ze hebben gestemd, ze hebben hun stem afgestaan aan een handvol politici die er nu niet in slagen om tot een akkoord te komen (schijnbaar, want in feite stinkt het naar boerenbedrog: het land wordt momenteel wel degelijk geregeerd en de huidige regering van "lopende zaken" neemt heel wat degoutante maatregelen), dat ze dan ook hun bakkes houden tot aan de volgende verkiezingen. Zo hoort dat in een democratie en het zou dus slechts een minimale coherentie moeten zijn voor deze oprechte democraten. Maar nee, ze zijn naar Brussels afgezakt om te marcheren voor een regering, de mars der kiesvee.

Ik heb ze niet gezien, maar ik ben er zeker van dat er daar slechts 34 000 onnozelaars waren.

Auto's afgebrand • In de dagen nadat de politie in Anderlues Moustapha had doodgeschoten aan een wegversperring, gaan er in verschillende delen van het land auto's in de fik. Een tiental in het Luikse (waaronder een vrachtwagen), een vijftal in het Antwerpse (waaronder een fonkelende Mercedes, BMW en een Porsche) en nog een aantal in Leuven, Moeskroen en Bergen. Daarnaast gingen in de maand januari nog heel wat wagens, luxewagens en bestelwagens van bedrijven in de fik. Vooral in de grenszone boven Antwerpen ging het er heftig aan toe, maar ook rondom het Brusselse en in Luik.

Politiecombi's in de fik • In Gent worden twee politiecombi's die geparkeerd staan op een afgesloten terrein van de Volkswagen-autodealer aan de Leiekaai in brand gestoken. Beide voertuigen van de pakkemannen branden volledig uit, ook twee andere voertuigen die op het terrein staan raken zwaar beschadigd. Eerder in de maand werden naast de Politiekazerne in Lede ook al drie voertuigen in brand gestoken.

Unizo in het donker • Al meer dan een maand zitten de werknemers van Unizo in Gent in het donker. Op nieuwjaarsnacht werden hun ramen en voordeur er immers allemaal uitgeslagen. De Unizo-verantwoordelijke heeft niet het gevoel dat de vandalen hen gevisieerd hebben. Neemt niet weg dat Unizo, de corporatie van winkeliers en handelaars, zich de laatste tijd wel erg deed opmerken. Ondermeer toen ze samen met hun Waalse tegenhanger UCM pleitten voor het recht op doodschieten van overvallers (nadat een juwelier uit Tubize een jonge overvaller afknalde) en voor een striktere vervolging van alle arme zieltjes die het wagen uit hun winkels te stelen.

Rellen in gesloten centrum en gevangenis • De cipiers van het gesloten centrum voor illegalen in Brugge kunnen het niet langer aan. Ze klagen erover dat er voortdurend opstootjes en zelfs opstanden zijn, dat de gevangenen dingen in brand steken en de cipiers te lijf gaan. Sinds het begin van het nieuwe jaar raakten al twee cipiers gewond tijdens die revoltes. Ook in de gevangenis van Ieper maakten gevangenen amok. Ze weigerden terug te keren naar

Wordt daar de stormklok van de staking geluid?

Het interprofessioneel akkoord wordt betwist in de straat

Wordt daar de stormklok geluid? Actiedagen elke vrijdag, oproep tot algemene staking op 4 maart? De bazen van de socialistische bonden werden voorbijgestoken door hun basis en voelden zich verplicht om nee te zeggen aan het nieuw interprofessioneel akkoord. Want dit akkoord, een bezuinigingspilaar die deze "regering van lopende zaken" graag in alle stilte had doen slikken, botst sinds begin februari op blokkades van en stakingspiketten aan industriezone's, distributiecentra en winkels rondom Brussel, Charleroi, Namen en Luik. Daarmee worden de stakingen kracht bijgezet die reeds in bepaalde sectoren uitbroken waren.

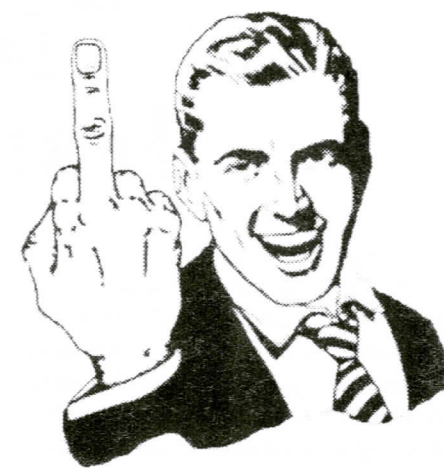
Het interesseert ons maar weinig om de details van dit nieuwe akkoord te becomingentariëren. Het gaat eenvoudigweg om een verzwaring van de arbeidsomstandigheden zowel voor arbeiders als bedienden; over een bevestiging van de lonen voor de komende jaren; over een zoveelste flexibiliseringsronde van de arbeidsmarkt met alsmaar meer preciaire contracten en gesnij in de sociale zekerheid. We kunnen dus stellen dat dit akkoord van dezelfde familie is als wat er in Griekenland, Italië, Portugal, Frankrijk en Ierland onlangs gestemd werd: "we gaan jullie zwaarder uitbuiten, de tijd van de cadeaus is voorbij."

Wij hebben nooit willen onderhandelen over de omstandigheden waarin we uitgebuit worden. In die zin, kan dit interprofessioneel akkoord ons geen reet schelen.

Maar we willen daarentegen wel elke gelegenheid aangrijpen om banden van strijd te smeden met diegenen die de kapitalistische uitbuiting niet zonder morren willen ondergaan; elke gelegenheid aangrijpen om de economie die ons leven verkloot en ons tot slaaf van het geld maakt te vertragen, te blokkeren en te saboteren.

Wetende dat de vakbonden, zelfs als ze zich op dit uur een beetje strijdbaar tonen, altijd de brug zullen zijn tussen de uitbuiters en de uitgebuitenen, zullen we ons ook in dit gevecht achter geen enkele politieke of syndicale vlag scharen. Zoals altijd, zullen we onze eigen strijd voeren, een autonome en zelfgeorganiseerde strijd om het kapitalistische systeem te vernietigen. Wij moedigen dan ook iedereen aan om degenen die beweren in hun naam te praten te argwanen en om vooral zelf op de vragen te antwoorden. Want wil je blijven creperen aan het werk, wil je de eeuwige verliezer blijven in de wedren om geld, wil je verder vergiftigd worden door de industrie en de technologie? Wil je geen tijd hebben voor niets anders dan voor werk?

Laat ons dan de uitdaging aangaan om te vechten tegen *de economie als dusdanig* en bruggen slagen tussen de verschillende gevechten, of die zich nu uiten in de vorm van rellen in de armere wijken, van opstanden in de gevangenis en de gesloten centra, van bezettingen door sans-papiers en, waarom ook niet, van de *dagen van woede* die momenteel de Arabische landen in vuur en vlam zetten.

Wat kan er nu dan gedaan worden? Wij denken dat we voor alles moeten proberen om met al onze krachten olie op de smeulende vuurtjes te smijten, om het vermogen om strijdinitiatieven te nemen te ontrukken aan de klauwen van politieke en syndicale hui-chelaars. Laten ons dus weigeren om ons te laten opsluiten op een louter symbolisch actieterrein, laten we de centralisering weigeren. Het is mogelijk om op een diffuse manier te handelen, met andere woorden, overal en op alle momenten, voorbij de voorziene actiedagen, betogingen en mediatische hoogmissen. Laten we de economie en degenen die ervan profiteren pijn doen, de economische circulatie blokkeren en de stekker van de machine uit het stopcontact trekken. Vanuit die conflicten kunnen nieuwe manieren om ons te verenigen ontstaan, vandaaruit kan de verbeelding groeien om een wereld te denken die totaal anders is, een wereld zonder geld noch bazen.

Vuurwerk • Aan de gevangenis van Gent steken anarchisten op nieuwjaarsnacht een solidair vuurwerk af en roepen slogans tegen de gevangenis en de Staat. De aanwezige politie wordt nadien nog getraakteerd op enkele flessen tegen hun bakkes.

De mannen in witte jassen • Iemand die duidelijk ontevreden was om door de normalistenridders van de psychiatrische instelling in Sint-Joost "behandeld" te worden, steekt zijn kamer in de fik waardoor een hele verdieping van de psychiatriehel uitbrandt.

Italmotors is niet meer • In Wavre is een groot deel van de autodealer Italmotors (van de merken Lancia, Alfa Romeo, Fiat en Nissan) uitgebrand. Tussen de 100 en de 150 voertuigen gingen in vlammen op, de schowraam werd vernield, de bagage en

Bankje fik • In Schaarbeek wordt een kwade man opgepakt nadat hij geprobeerd had om de bankautomatenhal van een ING-bank in brand te steken en wat verderop een Mercedes had kapotgemaakt.

Vers van de pers • In Asse, op de parking van de persgroep Roularta Press (lakeien van de macht, zoals alle media) wordt 's avonds een bestelwagen in brand gestoken.

Reïntegratie en bomalarm • In Izel wordt het houtatelier la Renardière in brand gestoken. De hele boel brandt uit. De werkplaats stelde in het kader van justitiële reïntegratie ex-gevangenen en mensen met werkstraf te werk. Niet iedereen wil integreren in dit rotsysteem. In Nijvel worden alle gebouwen van Justitie ontruimd na

Leugen & laster!

werd het *enfant terrible* van de
e gevangenen, Farid Bamou-
, overgeplaatst naar de gevangenis
enne. Omdat deze gevangene nooit
fd gebogen heeft voor de gevar-
riteiten, dat hij nooit opgegeven
opsluitingsomstandigheden aan te
wordt hij van de ene gevangenis
andere gesleurd. Overplaatsing na
tsing, isolatieregime na isolatiere-
beren ze hem te breken, beetje bij
met alle middelen die ze tot hun be-
g hebben.

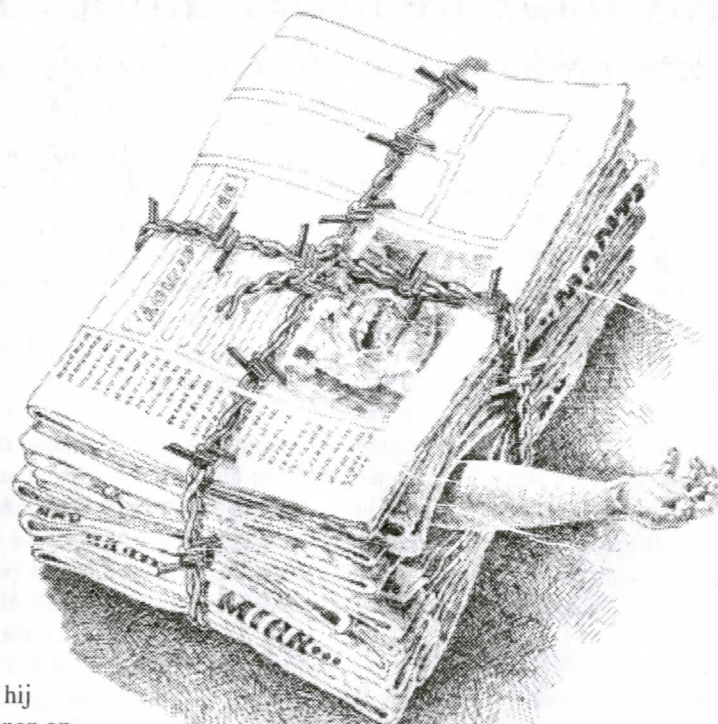
trassing dus dat ze daar nu ook nog
n laster aan toevoegen. Volgens een
e bron die vervolgens breed uitge-
werd in de media, die lakeien van
zouden de andere gevangenen in
e bereid zijn om in opstand te ko-
en de aanwezigheid van Farid om-
regime een "gunstregime" zou zijn.
eilijk om aan gevangenen te doen
vandaar waarschijnlijk de beruchte
ne bron") dat het isolatieregime en
e veiligheidsmaatregelen die aan
gelegd worden een "gunst" zouden
ar niets is onmogelijk in de wereld
ournalistjes en de opiniekraaiers, al-
er door de beugel als het is om de
a van de macht en de machtigen
n. Daarenboven stonden gevange-
Andenne erop om, nog geen paar
nadat deze rotreportage op de na-
enders uitgezonden werd, dit laffe
vre te ontmaskeren. Ze stonden erop
nieme bron" onmiddellijk te weer-
ondanks de voorspelbare stilte van
a over hun levendig protest.

versteven de cipiers eens te meer
den met de schrijftafelmoordenaars
an toe te voegen dat ze in staking
aan tegen de aanwezigheid van Fa-
s ze al zovele malen gedaan hebben.

Maar niet omdat hij
zou kunnen rekenen op
gunsten, uiteraard niet. Hun
reden is dat ze schrik hebben voor
de aanwezigheid van Farid. Ze doen het
in hun broek voor zijn rebelse en onbuig-
zame houding, voor zijn minachting voor
diegenen die het machtsspelletje van de ci-
piers meespelen, voor de mogelijkheid dat
hij ook andere gevangenen ertoe aanspoort
om de berusting in te ruilen voor revolutie.

Daarom zoveel laster tegen Farid, daarom
ook zoveel laster tegen alle andere gevan-
genen van Andenne die ze proberen voor te
stellen als vriendjes van de directie en de
cipiers. In deze gevangenis van hogere vei-
ligheid staan er immers nog heel wat reke-
ningen open – van de mishandelingen tot de
zogenaamde 'zelfmoord' van de gevangene
Alexandre Varga in 2009. Zullen hun leu-
gens en laster volstaan om de gevangenen
tegen elkaar op te zetten, om eens te meer
de trotse en rebelse gevangenen te isoleren,
om de lont te halen uit het kruitvat dat elke
gevangenis hoe dan ook is? Wij zullen han-
delen om dat alles te bestrijden, om moed
te geven aan diegenen die de gevangenis
en haar cipiers durven tarten, om solidair
aan de zijde te staan van diegenen die in
opstand komen voor de vrijheid.

*Anarchisten langs beide kanten van de
muren*

agenda

• Donderdag 17 februari om 19u
**Discussie rond de strijden en
repressie in Chili**

Een Chileense kameraad zal komen
spreken over de huidige situatie en de
strijden die in Chili aan de gang zijn
sinds de transitie, waarbij de militaire
dictatuur en de politieke oppositie het
in 1990 op een akkoordje gooiden. Dit
verbond werd verworpen door enkele
leden van politico-militaire groepen die
beslist hebben om verder te strijden
tegen de democratie.

Aan het einde van de jaren 90, beslisten
enkele gevangenen om te breken met
de autoritaire organisaties en komen
samen rond het collectief Kamina
Libre. In de jaren 2000 ontwikkelen
zich andere vormen van anti-autoritaire
strijden, de aanvallen tegen de
machtsstructuren vermenigvuldigen
zich en het « Mapuche-conflict » wordt
heviger. De Staat toont opnieuw haar
repressief gezicht met vele opsluitingen
en moorden.

Acrata, Groot Eilandstraat 32, Brussel

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische
bibliotheek

Elke dinsdag van 16u tot 19u

Elke donderdag van 17u tot 21u

Elke zaterdag van 14u tot 18u

Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

* pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

fon

Dienst is een anarchistische krant
geveer elke drie weken verschijnt. De
wordt zowel in het Nederlands als in
ns gratis verspreid.

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op
Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage
van 5 euro (of meer...) over te maken op het
rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN
BE 27 0634 0744 8973). Vermeld duidelijk

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten
Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...),
neem dan contact met ons op. Je kan een
stapel Buiten Dienst komen oppikken in
één van de verdeelpunten die je vindt op